

Dictamen en relació amb la consulta d'un centre sanitari sobre la cessió de dades de pacients a tercers en el marc de les reclamacions patrimonials i judicials contra el centre

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit d'un centre de l'àmbit sanitari (en endavant, l'Hospital), en què es demana informe a aquesta Autoritat sobre la comunicació de dades dels pacients en el marc de les reclamacions interposades per aquests ja sigui per mala praxis professional o per altres motius.

En concret, la consulta es refereix a peticions d'informació per part d'asseguradores i advocats que intervenen en els diferents procediments de reclamacions administratives i judicials que han interposat els propis pacients, quan l'Hospital no disposa del consentiment d'aquests per enviar informació relativa a l'assistència rebuda a l'Hospital.

Analitzada la petició, que no s'acompanya de més informació, vista la normativa vigent aplicable i l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent.

I

(...)

II

Segons la consulta, l'Hospital rep sol·licituds d'accés a dades dels pacients, en relació amb reclamacions presentades per l'atenció rebuda a l'Hospital, per part de jutges, de l'administració que ha de resoldre la reclamació, i també d'advocats i companyies asseguradores.

Segons la consulta, el dubte es planteja en aquest darrer supòsit, *“quan rebem peticions per accedir a dades per part d'asseguradores i advocats que intervenen en els diferents procediments de reclamacions administratives i judicials que han interposat els propis pacients, i no disposem dels consentiments d'aquests per enviar informació relativa a la seva assistència a (l'Hospital).”*

En relació amb això, l'Hospital formula la següent pregunta:

“Queda justificat legalment enviar informació relativa a l'assistència del pacient a advocats i asseguradores implicades en la resolució de la reclamació administrativa o judicial?”

Situada la consulta en aquests termes, cal partir de la base que, segons l'article 4.1 del Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril, general de protecció de dades (RGPD), són dades de caràcter personal *“toda información sobre una persona física identificada o identificable («el interesado»); se considerará persona física identificable toda persona cuya identidad pueda determinarse, directa o indirectamente, en particular mediante un identificador, como por ejemplo un nombre, un número de identificación, datos de localización, un identificador en línea o uno o varios elementos propios de la identidad física, fisiológica, genética, psíquica, económica, cultural o social de dicha persona;”*

El tractament de dades personals (art. 4.2 RGPD), en concret, el tractament de dades de les persones físiques que reben assistència sanitària, es troba sotmès als principis i garanties de la normativa de protecció de dades personals (RGPD). La història clínica dels pacients (les “persones interessades”, ex. art. 4.1 RGPD), conté dades de salut (art. 4.15 RGPD) i, per tant, cal tenir en compte que la informació relativa a la salut de les persones físiques és objecte d’una especial protecció.

Cal tenir en compte que la reclamació d’un pacient contra el centre sanitari que l’ha atès, pot deure’s a motius diferents a l’assistència sanitària rebuda, i no directament relacionats amb aquesta. En qualsevol cas, el mer fet de comunicar dades d’una persona física que ha estat atesa en un centre sanitari, podria comportar el tractament de dades de salut. En d’altres casos, quan la reclamació porti causa de l’assistència mèdica rebuda, el flux informatiu al que es refereix la consulta implicarà clarament el tractament de dades de salut.

L’article 9 de l’RGPD regula la prohibició general del tractament de dades personals de diverses categories, entre d’altres, de les dades relatives a la salut (apartat 1). L’apartat 2 del mateix article disposa que aquesta prohibició general no serà d’aplicació quan concorri una de les circumstàncies següents, als efectes que interessa:

“f) el tratamiento es necesario para la formulación, el ejercicio o la defensa de reclamaciones o cuando los tribunales actúen en ejercicio de su función judicial.

(...)

h) el tratamiento es necesario para fines de medicina preventiva o laboral, evaluación de la capacidad laboral del trabajador, diagnóstico médico, prestación de asistencia o tratamiento de tipo sanitario o social, o gestión de los sistemas y servicios de asistencia sanitaria y social, sobre la base del Derecho de la Unión o de los Estados miembros o en virtud de un contrato con un profesional sanitario y sin perjuicio de las condiciones y garantías contempladas en el apartado 3;

(...).”

Així mateix, cal tenir en compte les previsions de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD).

En concret, segons disposa l’article 9.2 de l’LOPDGDD:

“2. Los tratamientos de datos contemplados en las letras g), h) e i) del artículo 9.2 del Reglamento (UE) 2016/679 fundados en el Derecho español deberán estar amparados en una norma con rango de ley, que podrá establecer requisitos adicionales relativos a su seguridad y confidencialidad.

En particular, dicha norma podrá amparar el tratamiento de datos en el ámbito de la salud cuando así lo exija la gestión de los sistemas y servicios de asistencia sanitaria y social, pública y privada, o la ejecución de un contrato de seguro del que el afectado sea parte.”

A això cal afegir que la història clínica (HC) es troba regulada i protegida per una normativa específica (Llei 21/2000, de 29 de desembre, sobre els drets d’informació concernent la salut i l’autonomia del pacient, i la documentació clínica, i Llei 41/2002, de 14 de novembre, bàsica, reguladora de l’autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d’informació i documentació clínica).

III

Vistos els termes de la consulta, ens hem de referir a dos supòsits diferents.

En primer lloc, que els advocats que demanen accedir a dades del pacient atès a l'Hospital, representin els interessos del propi pacient. És a dir, que la sol·licitud d'accés la formuli l'advocat que actua en nom i representació del pacient reclamant o, si escau, la companyia asseguradora que presta assistència jurídica al pacient en base a un contracte d'assegurança subscrit pel pacient.

En segon lloc, podria donar-se el cas, vistos els termes de la consulta, que la companyia asseguradora o l'advocat que sol·licita accés a informació de salut del pacient reclamant ho faci en nom i representació del propi Hospital o, si escau, del professional sanitari del centre contra el que s'articula la reclamació (per exemple, en un cas de mala praxi professional, el metge que ha atès al pacient).

Ens referim a continuació al primer supòsit esmentat.

Des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades personals, ens trobaríem davant de l'exercici del dret d'accés a dades personals, per representació. És a dir, en aquest cas és el propi pacient que ha presentat una reclamació contra l'Hospital, qui exerceix un dret d'accés a les seves dades, a través del seu advocat.

Fem avinent que aquesta Autoritat ha analitzat l'accés a dades de la HC per part de l'advocat d'un pacient en el Dictamen CNS 36/2018, sobre l'autorització per a l'accés de tercers a la història clínica, que es pot consultar al web www.apd.cat, i que resulta d'especial interès en el cas plantejat.

L'article 15 de l'RGPD, determina el següent:

*“1. El interesado tendrá derecho a obtener del responsable del tratamiento confirmación de si se están tratando o no datos personales que le conciernen y, en tal caso, **derecho de acceso a los datos personales** y a la siguiente información:*

- a) los fines del tratamiento;*
- b) las categorías de datos personales de que se trate;*
- c) los destinatarios o las categorías de destinatarios (...).*
- d) de ser posible, el plazo previsto de conservación de los datos personales o, de no ser posible, los criterios utilizados para determinar este plazo;*
- e) la existencia del derecho a solicitar del responsable la rectificación o supresión de datos personales o la limitación del tratamiento de datos personales relativos al interesado, o a oponerse a dicho tratamiento;*
- f) el derecho a presentar una reclamación ante una autoridad de control;*
- g) cuando los datos personales no se hayan obtenido del interesado, cualquier información disponible sobre su origen;*
- (...).*

2. (...).

3. El responsable del tratamiento facilitará una copia de los datos personales objeto de tratamiento. (...).

4. El derecho a obtener copia mencionado en el apartado 3 no afectará negativamente a los derechos y libertades de otros.”

A això cal afegir que la normativa d'autonomia del pacient preveu específicament l'accés a la HC per representació.

En concret, l'article 13 de la Llei 21/2000, disposa el següent:

- “1. Amb les reserves assenyalades a l'apartat 2 d'aquest article, el pacient té dret a accedir a la documentació de la història clínica descrita per l'article 10, i a obtenir una còpia de les dades que hi figuren. Correspon als centres sanitaris regular el procediment per a garantir l'accés a la història clínica.*
- 2. El dret d'accés del pacient a la documentació de la història clínica mai no pot ésser en perjudici del dret de tercers a la confidencialitat de les dades d'aquests que figuren en l'esmentada documentació, ni del dret dels professionals que han intervingut en l'elaboració d'aquesta, que poden invocar la reserva de llurs observacions, apreciacions o anotacions subjectives.*
- 3. El dret d'accés del pacient a la història clínica **es pot exercir també per representació, sempre que estigui degudament acreditada.**”*

En el mateix sentit, l'article 18.2 de la Llei 41/2002, preveu que: *“El derecho de acceso del paciente a la historia clínica puede ejercerse también por representación debidamente acreditada.”*

Així, la normativa aplicable (RGPD i normativa reguladora de l'autonomia del pacient) habilita la possibilitat que tercers persones diferents del pacient, com podrien ser els advocats que el representen, puguin exercir el dret d'accés i obtenir còpia d'informació de la HC del pacient.

En qualsevol cas, com ha fet avinent aquesta Autoritat en el Dictamen 36/2018, és necessari que aquesta condició de representació de l'advocat que s'adreça a l'Hospital per sol·licitar dades del pacient, quedi degudament acreditada.

Com s'ha apuntat, l'accés a dades de la HC suposa accedir a informació especialment protegida (art. 9 RGPD), i pot afectar altres drets fonamentals, com ara la intimitat del propi pacient i de terceres persones. Atès que la normativa protegeix especialment la confidencialitat de la dita informació i la intimitat tant del propi pacient com de terceres persones (art. 5.1.f) RGPD, i art. 13.2 Llei 21/2000), caldrà assegurar que l'accés a la HC per part de terceres persones, s'acredita degudament.

Fem notar que, segons la consulta, el dubte es planteja en aquells casos en què a l'Hospital no li consta el consentiment del pacient per comunicar les seves dades -en el supòsit que analitzem, a l'advocat que el representa-.

Sobre això, podria ser recomanable que el centre sanitari habiliti mecanismes adequats per garantir que el pacient accedeix a la seva HC, si escau, a través d'una tercera persona (el seu advocat, en aquest cas), per exemple, posant a disposició dels pacient un formulari d'autorització d'accés a la HC.

En aquest sentit, pel que fa a l'exercici del dret d'accés per representació, l'article 13.1 de la Llei 21/2000, *in fine*, disposa que: *“Correspon als centres sanitaris regular el procediment per a garantir l'accés a la història clínica.”*

Tot i que no correspon a aquesta Autoritat establir quin hauria de ser el contingut dels formularis d'accés a la HC per representació, per aplicació del principi de minimització (art. 5.1.c) RGPD), aquests haurien de contenir les dades identificatives del pacient i del seu representant que resultin adequades, pertinents i limitades a allò necessari per permetre la correcta identificació d'ambdós intervinents, així com, si escau, la informació concreta de la HC a la que el pacient vol accedir a través d'un tercer.

En el cas que ens ocupa, que es pugui articular l'accés per part de l'advocat que representa el pacient a dades de la HC a través d'un formulari predefinit, permetria acotar el tractament únicament a aquelles dades personals que poden ser rellevants per a la finalitat de presentar i argumentar la reclamació del pacient afectat.

Dit això, com també es posa de manifest en el Dictamen CNS 36/2018 (FJ IV), cal tenir present que l'aportació de poders notariais per part de l'advocat d'un pacient també pot ser una via adequada per acreditar suficientment l'habilitació per accedir a la HC per representació del titular.

Així, atès que la normativa d'autonomia del pacient preveu la possibilitat d'exercir el dret d'accés a la HC per representació (Llei 21/2000 i Llei 41/2002), res impedeix que l'exercici d'aquest dret per part d'un pacient, titular del dret a la informació sobre la seva salut (art. 3.1 Llei 21/2000, i art. 5.1 Llei 41/2002), s'articuli a través d'un poder notarial a favor de la persona apoderada, en el cas que ens ocupa, del seu advocat.

Cal assenyalar que, segons disposa el Títol IX del Codi Civil estatal (CC), que regula la figura jurídica del mandat: *"Por el contrato de mandato se obliga una persona a prestar algún servicio o hacer alguna cosa, por cuenta o encargo de otra "*(art. 1709 CC).

Segons disposa l'article 1712 del Codi Civil:

*"El mandato es general o especial.
El primero comprende todos los negocios del mandante.
El segundo uno o más negocios determinados."*

Segons disposa l'article 1713 del CC:

*"El mandato, concebido en términos generales, no comprende más que los actos de administración.
Para transigir, enajenar, hipotecar o ejecutar cualquier otro acto de riguroso dominio, se necesita mandato expreso.
(...)."*

El poder notarial és un document públic, autoritzat per un notari, que permet a una persona designar-ne una altra per actuar en el seu nom i representació, en relació amb determinats actes jurídics o per a l'exercici de drets, amb un abast més o menys ampli que, en qualsevol cas, determina la persona que atorga el poder.

Així, no sembla descartable que la persona apoderada, en concret, l'advocat que representa el pacient, presenti un document de poders notariais per tal d'accedir a dades del pacient per tal d'articular una reclamació contra el centre, accés que es produiria en nom i representació del seu titular.

En cas que això es produeixi, l'Hospital ho haurà de tenir en compte, ja que això podria habilitar l'accés a les dades del pacient en el cas objecte de consulta.

En conclusió, vista la normativa aplicable, per tal que una tercera persona diferent del pacient, en aquest cas, un advocat que representa al pacient, pugui accedir a dades de la HC d'aquest per representació, és necessari que aquesta persona acrediti la seva identitat i l'habilitació corresponent davant de l'Hospital, ja sigui a través del formulari que aquest pugui articular per a resoldre sol·licituds com la que és objecte de consulta, o bé, si escau, a través de l'aportació de poders notariais atorgats pel pacient que presenta una reclamació contra l'Hospital.

IV

Ens referim a continuació al segon supòsit, en que la companyia asseguradora o l'advocat que sol·licita accés a informació d'un pacient, actuï per compte del propi Hospital o, si escau, del professional o professionals de l'Hospital contra els que s'articula la reclamació (per exemple, el metge que ha atès el pacient).

Segons disposa l'article 6.1 de l'RGPD:

"1. El tratamiento solo será lícito si se cumple al menos una de las siguientes condiciones:

(...)

c) el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento;

(...)."

Partint d'aquesta premissa, com ha quedat dit, la normativa permet considerar habilitat el tractament de dades de salut del pacient, si escau, en relació amb l'exercici i defensa de reclamacions (art. 9.2.f) RGPD). És evident l'interès legítim de la persona o entitat contra la que s'ha interposat la reclamació, en poder utilitzar la informació de salut que està en poder del centre sanitari o del professional que ha prestat una determinada assistència, per poder-se defensar de reclamacions que estiguin relacionades amb aquesta assistència, per tal de poder exercir el seu dret de defensa.

Cal tenir en compte el considerant 52 de l'RGPD, segons el qual:

*"Asimismo deben autorizarse excepciones a la prohibición de tratar categorías especiales de datos personales cuando lo establezca el Derecho de la Unión o de los Estados miembros y siempre que se den las garantías apropiadas, a fin de proteger datos personales y otros derechos fundamentales, cuando sea en interés público, (...). Tal excepción es posible para fines en el ámbito de la salud, incluidas la sanidad pública y la gestión de los servicios de asistencia sanitaria, especialmente con el fin de garantizar la calidad y la rentabilidad de los procedimientos utilizados para resolver las reclamaciones de prestaciones y de servicios en el régimen del seguro de enfermedad, o con fines de archivo en interés público, fines de investigación científica e histórica o fines estadísticos. Debe autorizarse asimismo a título excepcional el tratamiento de dichos datos personales **cuando sea necesario para la formulación, el ejercicio o la defensa de reclamaciones, ya sea por un procedimiento judicial o un procedimiento administrativo o extrajudicial.**"*

Com fa avinent aquesta Autoritat en el Dictamen CNS 7/2018, referit a l'aportació de dades mèdiques a processos judicials sense el consentiment del pacient ni previ requeriment judicial (FJ IV), la jurisprudència estableix que *"el derecho a la reserva de los datos contenidos en la historia clínica no es, pues, absoluto e ilimitado, sino que cabe su revelación en aras de un interés preferente, que puede ser el de la resolución de un conflicto judicial si requiere el conocimiento de aquellos y sólo respecto de la información precisa para la decisión del caso"* (Audiència Provincial de Madrid, Auto de 18 de gener de 2005 (Rec. 559/2004)).

Es produeix doncs en supòsits com el que es planteja en la consulta, una col·lisió entre dos drets fonamentals. D'una banda, el dret a la protecció de dades de caràcter

personal, derivat de l'article 18 de la Constitució i consagrat com a dret autònom i informador del text constitucional per la STC 292/2000, de 30 de novembre, i, per un altre, el dret a la tutela judicial efectiva dels jutges i tribunals, contingut en l'article 24 de la Constitució.

Tal com sosté reiterada jurisprudència del Tribunal Constitucional (per totes, Sentència 186/2000, de 10 de juliol) *"el derecho a la intimidad no es absoluto, como no lo es ninguno de los derechos fundamentales, pudiendo ceder ante intereses constitucionalmente relevantes, siempre que el recorte que aquél haya de experimentar se revele como necesario para lograr el fin legítimo previsto, proporcionado para alcanzarlo y, en todo caso, sea respetuoso con el contenido esencial del derecho"*.

Tenint en compte això, i vist el marc normatiu aplicable, no es pot descartar que el dret de defensa, ja sigui del propi centre sanitari, ja sigui d'un professional sanitari contra el que un pacient interposa una reclamació, pugui fer necessari l'accés a dades de salut del pacient afectat, per part de l'advocat que representa el centre o el professional afectat o per part de la companyia asseguradora que, si escau, hagi de fer front al pagament d'una indemnització en base al contracte d'assegurança subscrit ja sigui amb el centre sanitari o directament amb el dit professional afectat.

Així, l'exercici del dret a la tutela judicial efectiva (art. 24 CE), que legitima la utilització dels mitjans de prova necessaris en un procés judicial, podria suposar una suficient habilitació per a la comunicació de determinades dades del pacient a un advocat, en els termes referits a la consulta, amb la finalitat exclusiva d'articular la defensa del centre o del professional arran de la reclamació del pacient i, si escau, d'indemnitzar l'afectat (art. 9.2.f) RGPD).

Per altra banda, aquest dret de defensa és predicable no només del centre sanitari o professional a qui es reclama, sinó que cal tenir en compte les eventuais obligacions de les empreses asseguradores del centre o dels professionals que hi presten serveis. Així, d'acord amb l'article 73 de la Llei 50/1980, de 8 d'octubre, del contracte d'assegurança (LCA):

*"Por el **seguro de responsabilidad civil** el asegurador se obliga, dentro de los límites establecidos en la Ley y en el contrato, a cubrir el riesgo del nacimiento a cargo del asegurado de la obligación de indemnizar a un tercero los daños y perjuicios causados por un hecho previsto en el contrato de cuyas consecuencias sea civilmente responsable el asegurado, conforme a derecho.
(...)."*

L'article 74 de la mateixa Llei estableix que:

*"Salvo pacto en contrario, el **asegurador asumirá la dirección jurídica** frente a la reclamación del perjudicado, y serán de su cuenta los gastos de defensa que se ocasionen. El asegurado deberá prestar la colaboración necesaria en orden a la dirección jurídica asumida por el asegurador.
(...)."*

Així mateix, l'article 76 de la LCA disposa que: *"El perjudicado o sus herederos tendrán acción directa contra el asegurador para exigirle el cumplimiento de la obligación de indemnizar, sin perjuicio del derecho del asegurador a repetir contra el asegurado, en el caso de que sea debido a conducta dolosa de éste, el daño o perjuicio causado a tercero. (...)."*

En aquest context, segons disposa l'article 18 de la LCA:

“El asegurador está obligado a satisfacer la indemnización al término de las investigaciones y peritaciones necesarias para establecer la existencia del siniestro y, en su caso, el importe de los daños que resulten del mismo. En cualquier supuesto, el asegurador deberá efectuar, dentro de los cuarenta días, a partir de la recepción de la declaración del siniestro, el pago del importe mínimo de lo que el asegurador pueda deber, según las circunstancias por él conocidas.

Cuando la naturaleza del seguro lo permita y el asegurado lo consienta, el asegurador podrá sustituir el pago de la indemnización por la reparación o la reposición del objeto siniestrado.”

En relació amb això, cal tenir en compte que l'article 99.2 de la Llei 20/2015, de 14 de juliol, d'ordenació, supervisió i solvència de les entitats asseguradores y reasseguradores, ha vingut a reconèixer expressament la possibilitat que les entitats asseguradores accedeixin a informació de salut en determinats supòsits:

“2. Las entidades aseguradoras podrán tratar sin consentimiento del interesado los datos relacionados con su salud en los siguientes supuestos:

a) Para la determinación de la asistencia sanitaria que hubiera debido facilitarse al perjudicado, así como la indemnización que en su caso procediera, cuando las mismas hayan de ser satisfechas por la entidad.

b) Para el adecuado abono a los prestadores sanitarios o el reintegro al asegurado o sus beneficiarios de los gastos de asistencia sanitaria que se hubieran llevado a cabo en el ámbito de un contrato de seguro de asistencia sanitaria.

El tratamiento de los datos se limitará en estos casos a aquellos que resulten imprescindibles para el abono de la indemnización o la prestación derivada del contrato de seguro. Los datos no podrán ser objeto de tratamiento para ninguna otra finalidad, sin perjuicio de las obligaciones de información establecidas en esta Ley.

Las entidades aseguradoras deberán informar al asegurado, beneficiario o al tercero perjudicado acerca del tratamiento y, en su caso, de la cesión de los datos de salud, en los términos previstos en el artículo 5 de la Ley Orgánica 15/ 1999, de 13 de diciembre (RCL 1999, 3058), de Protección de Datos de Carácter Personal salvo que, tratándose de seguros colectivos, tal obligación sea asumida contractualmente por el tomador.”

És a dir, d'acord amb la lletra a) de l'apartat 2 d'aquest article, l'accés a dades de salut pot estar justificat no només per l'obligació de l'entitat asseguradora de fer-se càrrec del pagament de les prestacions rebudes per la persona assegurada, sinó també en el cas que la companyia asseguradora s'hagi de fer càrrec d'una indemnització derivada d'aquesta assistència sanitària.

La companyia asseguradora que, en nom d'un centre sanitari o del professional afectat hagi de fer front, si escau, a una indemnització, ha de poder accedir a aquella informació de què disposa el centre sanitari, directament relacionada amb la reclamació i l'atenció rebuda pel pacient, que resulti necessària per dur a terme les investigacions i el peritatge que ha de determinar, si escau, l'import de la indemnització. Això podria incloure, vist el context de la consulta, informació de salut del pacient.

En definitiva, vist el marc normatiu esmentat, cal concloure que podria resultar habilitat l'accés a determinades dades de salut d'un pacient atès a un centre sanitari, sense el consentiment de la persona interessada, als advocats que actuen en nom i

representació del centre sanitari o dels professionals afectats o companyies asseguradores d'aquests, quan aquesta informació sigui rellevant per a l'exercici del dret de defensa o el compliment del contracte d'assegurança, arran de les reclamacions relacionades amb la prestació sanitària.

En qualsevol cas, cal fer avinent que resulta necessària l'aplicació del principi de minimització de dades, segons el qual les dades aquestes han de ser adequades, pertinents i limitades en relació amb la finalitat per a les que són tractades (art. 5.1.c) RGPD), de manera que no resultaria justificat un accés indiscriminat a la història clínica de la persona afectada.

Convé reiterar que, segons disposa l'article 16.3, *in fine*, de la Llei 41/2002, en relació amb els accessos a la HC, disposa el següent: *"El acceso a los datos y documentos de la historia clínica queda limitado estrictamente a los fines específicos de cada caso."*

Per tant, sens perjudici que pugui existir habilitació per al tractament i cessió de determinades dades de salut del pacient que presenta una reclamació contra l'Hospital en els termes apuntats, aquesta habilitació estarà sempre limitada a aquelles dades mínimes imprescindibles per al compliment de la finalitat pretesa, en aquest cas, l'exercici del dret de defensa del centre o, si escau, del professional o professionals afectats per la reclamació interposada pel pacient.

D'acord amb les consideracions fetes en aquest dictamen en relació amb la consulta plantejada, es fan les següents,

Conclusions

Per tal que l'advocat que representa el pacient pugui accedir a dades de la HC d'aquest, és necessari que acrediti la seva identitat i l'habilitació davant el centre sanitari, ja sigui a través del formulari que el centre pugui articular per a resoldre aquestes sol·licituds, o bé, si escau, a través de l'aportació de poders notariais atorgats pel pacient.

Pot resultar habilitada la comunicació de determinades dades de salut d'un pacient, sense el seu consentiment, als advocats o companyies asseguradores de l'Hospital o dels professionals afectats, quan aquesta informació sigui necessària per a l'exercici del dret de defensa o el compliment del contracte d'assegurança, arran de les reclamacions relacionades amb la prestació sanitària.

Barcelona, 10 de setembre de 2019